

ג.ד.

פרוטוקול מס' 78/ג

מישיבת ועדת הכספים
התקיימה ביום ב', ז' באייר, תשי"ז - 10.5.54 בטעה 10.45

נכוחים: היו"ר י. גורי
י. בדר
א.ט. גניחובסקי
ט. דיין
ק. לוז
א. ציזליבג
ח. רובין

מוזמנים: מר בפגי - מטעם שלטונות טט מותרות

ד"ר קיטרון - מטעם משרד המספטים

ט. בזק - מזכיר הוועדה

סדר-היום: המסך הדיון בחוק מס סווייג ומס
מותרות (תיקון), תשי"ז - 1954.

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י. גורי:

ד"ר קיטרון:
בעקבות הערתו של חבר-הכנסת רובין בישיבה האחרונה, אני מבקש לחוק בטעיף 1 של החוק הקיים את ההגדרה של "טכירה קטעונאות", וכן לחוק במסך סעיפי החוק כל רמז למושג "טחיר קטעונאי".

כמו כן אני מבקש לתקן את טעיף 5(ה) של החוק הקיים ולנסחו:

טר המספטים ראוי לקבוע בתקנות כללים להגטת הערעור ואת סדרי הדיון שלו, לרבות תשלום אגרות וכפר אברי ועדת הערעורים.

גד.

טע"ף 7 - תיקון טע"ף 10 (היו"ר קורט את הטע"ף)

ד"ר קיטרוב:

כאן יש תיקון מהותי. לפי החוק הקיים בקבע מועד לתשלום המס בתוסף חד-פעמי, והוא מועד מסוים. קרו מקרים בהם נתפס מדם שלא שילם את המס במועד, ובינתיים עלה או גובה המס או ערך הסחורה, ומדום זה, על-ידי כך שנתפס לאחר המקרה, נהנה למעשה מעבירה. תיקון זה יתן לסנהל אפשרות, במקרים בהם החייב נמס עשוי להפיק תועלת בלתי מוצדקת מאי-תשלום המס במועדו, להיבנו לפי המצב בזמן התשלום.

ג. בדר:

על החייב במס מוטלות שתי חובות: לסטור דו"ח ולשלם. אין בכונותי למנוע הטלת אחריות כבדה על אלה המסתמכים מתשלום המס, סתוך כוונת התחמקות. לעומת זאת יש לדעת לנהוג בזהירות רבה בנוגע לסנקציות על אלה שלא שילמו את המס בזמן בלי כוונה רעה, על אלה שלא שילמו מס כמו שלא שילמו חוב, בגלל מחסור בכסף. אנו נמצאים במצב לפיו מוטל על החייב במס לשלמו עוד בטרם סכר את סחורתו, או קיבל כסף מסורתה, ולכן הגישה בטע"ף זה גורמת בעיני טסולה מעיקרה.

אט מדובר על התחמקות או אי-מסירת דו"ח הרי יש, לדעתי, מקום להחמרה, אבל לא יתכן להטיל סנקציות כה חסרות על אלה שלא שילמו את המס בזמן בגלל סיבות טובות.

אשר לשער נוסף של המס, כאן לדעתי יש להבדיל בין סחורה הנמצאת עדיין בידי האדם והוא חייב לשלם עבורה מס מסורתה שלא שילמו בזמנו - וכאן אולי יש מקום להטלת שער יותר גבוה - לבין סחורה שנמכרה בינתיים, המוכר שדם קיבל ממורתה ומס המותרות עבורה הוגדל. אנו מטילים בטע"ף זה על אדם חובה לשלם מס שלא היתה לו אפשרות לחיובו מראש, ונוסף לכך עוד קנס של 20%, כי שתי הסנקציות הללו הולכות בד-בבד ואינן אלטרנטיביות - וזה לדעתי אינו צודק.

אני מציע למחוק טע"ף קטן (1), ומהיה מוכן לקבל הצעה להחמרה בקשר לאי-מסירת דו"ח.

היו"ר י. גורי:

בישיבה הקודמת בתעודתה שאלה בקשר לסחורה שטרם נמכרה, וסטעבו מפי שלטונות מס המותרות כי לענין זה יש טייגים. עלינו לכן לשים את הדגש על המלים "במועד שמועד לתשלום" ולקבוע מה פירושו.

חבר-הכנסת בדר הזכיר כאן מנשים שאין להם אפשרות לשלם את המס. זה אינו ענין לניסוח בחוק; צריכות להיות דרכים טובות כיצד לנהוג עם אנשים כאלה.

י. בדר:

אני מסכים לנוסח הטע"ף, אני רק אומר שלפי החוק משלם המס אינו גובה של מס המחזיק בזדון את הכסף ואינו מעבירו לתעודתו, אלא מדם החייב לשלם את המס בין אם גבה אותו או לא. נוסף לכך אני טוען כי הפרט הזה שמטילים עליו לשלם הוא הפרט ארעי ואין לו קשר עם התחמקותו; סנקציה זו אינה עומדת בסוג יחס למידת אשמתו.

ישנה נקודה נוספת. לפי נוסח הטע"ף הוא מוכרח לשלם את המס לפי המועד בו חייב היה לשלמו. האם פירוש הדבר טובה שבועות לאחר המכירה?

מר גפני:

המועד הוא זמן המכירה, וזה באמר בטע"ף
10

א.מ. בניחובסקי:
 אבי מתנגד לנוסח הסעיף זה, כי הוא מוכיח שלמשלה עצמה אין מסווג בערך כספה. איננו יכולים להכניס בסעיף זה את הנקודה בדבר ירידת ערך הכסף כי זה פותח פתח לתחיקה חדשה בסטחים שונים כמו הלוואות, מסכנות וביטוח חיים. זו בעיה חשובה ויסודית שאריך להחליט עליה, ולא כגון המקום לעטות זאת.

אבי טוען כי דרישה זו גם אינה פורטרית, כי כמות כדרישה למשלום רבית, דבר שאסור היהודי מתנגד לו.

הענין גם אינו מעסי כיוון שעתה הסחורה אינה הולכת ומתייקרת.

אבי פוֹכֵן להסכים להגדלת גובה הקנס, אולם אבי מתנגד לתוספת הנדרשת.

א. ציזלינג:
 אבי מפיע להצמיד את גובה הקנס לזמן הפיגור וכן לקבוע קנס גבוה על אי-הצהרה.

מר גפני:
 כוונת הסעיף אינה לאותם אנשים המצהירים ומגיישים דו"ח בזמן ורק אינם מסלמים את הטס בסוד; אנו נותנים גרעות ודחיות לאנשים שמצבת הכספי הוא דחוק. הכוונה היא לאותם אנשים **לסכרה** שחורגים בלי להגיש דו"ח, או בלי למסור דו"ח מלא ובכוון, ו... כן מתברר לנו שהסחורה בטכרה. למה לתת לשלה לקבוע תמדין מכירה בעצמם?

א. ציזלינג:
 יש להפריד בין הצהרה ואי-הצהרה והוצרים יתייטבו.

ד"ר קיסרון:
 דובר כגון על הגשת או אי-הגשת דו"ח. רצוני לציין כי אנו דנים עתה בחוק סס סותרות; איננו דנים בפקודת סס הכנסה המבוססת על הגשת דו"ח. חוק זה אינו מבוסס על הגשת דו"ח, אלא מבוסס על החובה לשלם וזו גישה נחרת לגמרי. נושא הסעיף הולח לכן את הכוונה.

את הדגש בנזיכוח שמו רק על סיבוי במחיר. הסעיף מדבר גם על סיבוי במחיר וגם על סיבוי בשיעור הטס, דבר שאין לו קשר עם אינפלציה. אדם אינו צריך ליהנות מהעבודה שהוא לא שילם בזמן.

הי"ר י. גורי:
 אין כגון כוונה להקל על מתחמקים, השאלה היא רק אם חברי הוועדה מקבלים את פירושו של ד"ר קיסרון כי הנוסח הולח את הכוונה, אנו שיש להם הצעות לתיקונים. אליבא דכולם שיש להחמיר עם מתחמקים.

י. גור:
 זהו סס קניה ולא מכירה; הוא מוטל בעיקר על הקונה ולא על המוכר. אם המוכר מכר הוא מורמי עבור הגביה, ואם גבה ולא מסר את המטרה - אפשר להטיל עליו כל מיני סנקציות. אי-אפשר להטיל עליו סנקציה שישלם סס קניה שהקונה מעולם לא היה חייב לשלמו. לפי דעתי על המוכר לשלם את סכום הטס שהקונה שילמו, עם כל מיני תוספות. אין לך זכר מסוכן

גד.

ועדת הכספים
10.5.54

י. בדר:

יותר משימוש בוועדון של דוולומציה ורורלומציה של הכסף בחוקי מסיים; עלינו לפתור בחוקי המסיים לרבות בלידה שלנו לירה.

העובדה שחוק זה אינו מבוטט על הגסת דו"ח בלב על התשלום היא חשובה מאד מבחינה מדטיביסטריבית, אבל אינה מונעת מחברי הוועדה להכביט את המדג של דו"ח לחוק זה.

אני סבור כי יש להכביט כהן את כוונת ההתחמקות, ובמיוחד להוסיף טעיף האומדן: הדם אשר לא מסר דו"ח באופן ובטוועד לנקבעו בתקנות, חזקה עליו שלא שילם את האוב סתוך כוונת ההתחמקות.

ד"ר קיסרוב:
עלינו להבהיר בקודה זאת. חבר-הכנסת בדר הציע להחמיר כלפי אלה המתחמקים מתשלום המס. יש לזכור כי איננו דנים עתה בטעיף 22. יש בחוק טעיף הדין בעובשין והוא קובע עונשין גם לאלה המוטרים הצהרות כוזבות. כאשר נגיע לסעיף זה נאסר יהיה להביא הצעות. עתה אנו דנים בטעיף שעד כה קבע דבר אחר, כי בכל מקרה שאדם לא שילם בזמן הוא ישלם באופן אוטומטי קנס של 20%, מבלי הודעה של בית-מספט. אנו מבקשים עתה, כי פויל לתוספת האוטומטית יבוג דבר נוסף אשר ימוע מאדם ליהנות מההפקר.

י. בדר:
אני מסכים לתיקון הבט: "לא הוכיח החייב במס את מועד החכירה, יקבע המנהל את המועד באופן המתקבל על דעתו". אם הוא הוכיח את המועד - ודו"ח שנמסר בזמן הוא אמת והוכחות הבולטות ביותר - לא ישלם המנהל במסכות זו.

ק. לונ:
אני מציע את התוספת הבאה: לא שולם המס במועד התשלום, אולם הודיע החייב במס על סכום המס שאייב בו במועד - הוא יהיה חייב במס לפי סחיר הסטורה במועד שנועד לתשלום.

היו"ר י. גור:
האם האוצר מוכן ללכת בעקבות הצעות חברי הוועדה.

סר גפני:
אנו בעבר נוטט אדט ברוב הצעות חברי הוועדה ובגיאנו לידיעת הוועדה ביטיבה הבאה.

ח. רובין:
אני מבקש להצמיד את גובה הקנס לזמן הפיגור.

סר גפני:
יש אנשים המפגרים באופן קבוע ויש כאלה המפגרים באופן חד-פעמי, והדין לגביהם שונה. אני מוכן להביא לידיעת הוועדה את ההוראות לפיהן אנו נוהגים בקרים כאלה.

סעיף 8 - תיקון סעיף 11 (היו"ר קורט את הסעיף)

ד"ר קיסרנון: עד כה, אם הגדיל או הקטין ימי המוצר את יעוד המס על סחורה, ואלה הגדולה או הקטנה גם על המלואי, ושר המוצר או בעל המלואי היו חייבים בתשלום המס. אנו מציעים למחוק סעיף זה וכן לתקן סעיף 27(ד) כדי לבטל את שיטת גביית המפרטים והחזרתם.

ח. רובין: בני סבור כי זו דרך נכונה, כאשר המטרה היא לשמור על יציבות המס. במקרה המס והבלוי יש סעיף המורה, שיש מעליה את דמי המס על סחורה מסוימת, כאשר לגבות את המס גם לגבי סחורה אשר סחורה מהמס. אותו רעיון היה בסעיף 11(ב) של החוק לגבי מס פותרות. בני סבור לכן, כי עלינו להיות עקביים ולבטל גם את הסעיף המקביל במקרה המס. זה שמוחקים כגון מס להכניס על-ידי שינוי בתעריף המס, ולכן יש הגיון רק במתיקת בני הסעיפים הללו.

ד"ר קיסרנון: אנו עומדים להציע תיקונים במקרה המס והבלוי, ובחזרתם זה נקט הערה זו בחשבון.

מר גפני: ההבדל הוא כי לפי פקודת המס רשאי המס להטיל וכאן הוא חייב בכך. אין המוצר מסיל את חובת תשלום המפרטים בשינויי תעריף המס על כל הסחורות, אלא רק על סחורה שהמלואי שלה הוא גדול וביקר ואין הצדקה לתת לבעלי המלואי המפורט להרוויח כשינוי התעריף. כאן קיימת חובה אוטומטית להטיל עליו לשלם את המס, ונכאנו לדעת שיש סוף לבצע זאת. בני סבור לכן שאין להסיר את בני הסעיפים הללו.

סעיף 9 - תיקון סעיף 15 (היו"ר קורט את הסעיף)

ד"ר קיסרנון: בני התיקונים הרמסונים הם טכניים, כי היו ליקויות מחוק הקיים. התיקון השלישי הוא מהותי, וב"דברי המס" יש הסבר על תכליתו:

"סעיף 15(ב) לחוק הקיים קובע, כי אם בעל סימן לזיהוי סחורה, רוצים את הסחורה שלזיהוי נועד הסימן כמכירה, והסוחר חייב לשלם את המס. יש סימן אחד נועד לזיהוי של סחורות ספיריות טובים, ולא היה ברור איך לקבוע את גובה המס במקרים אלה. תכלית התיקון היא למסר לטובל לבחור מבין הסחורות הטובות את הסחורה שלפיה יחשב המס. העדר הוראה כזו נותן לסוחר את האפשרות לקבל סימן לסחורה זולה ולהסתמס בו לסימן סחורות שהמס עליהן גבוה, בלי לשלם את כל המס המגיע."

י. בדר: כאן נאמר שבכל מקרה יכולים לקבוע כסחורה סחורה גוטה סחורה שמכוח המס עליה הוא הגבוה ביותר, גם במקרה שהיא סר דו"ח ולכאורה הוא בסדר.

מר גפני: ברישא של סעיף 15(ב) נאמר: "לא הרגה את סימן הזיהוי..."

היו"ר י. בנרי: אם אותו סימן זיהוי שמס לסחורות שמכירן טובה - אין דרך גוטה.

י. בור:
האם מפני שקליפת טיטה כזו חייב האזרח
לסבור? המטלה והאחריות ביטורנית חייבים
למצוא דרך שנותנת אפשרות לפיקוח מתאים מצד אחד, ונותנת לאזרח
אפשרות של הוכחה גלויה מצד שני.

ד"ר קיטרנו:
בטיפה של הסעיף נאמר: "אלא אם כן יוכיח
כי השתמש בטיטן לטיטון סחורה שטולם עליה
המס, או יתן טעם להבנות דעתו של המנהל להעדרו של הטיטן". זה עונה
על שאלתו של חבר-הכנסת בור.

ח. רובין:
לא הנוסח המקורי ולא התיקון מטפלים
אותי, אם בי הגישה היא לדעתי צודקת,
כיוון שכאן יש מקום לטרירות רבה דוקה מצד הפקידות הממוכנה. לא נאמר
כאן דבר על דרכי ההוכחה, ולי נראה צריך להכניס זאת. יש גם
להבטיח לאזרח, הרואה עצמו מקופח, גישה למוסד בו ימצא מוזן קטנת.
אני מציע לכן לומר בפירוש מה היא
דרך ההוכחה, וגם להכניס פסקה לכיה יהיה ברור כי מדם יכול לערער
בפני המנהל או מוסד שיהיה חייב לבדוק את העניין.

אני סבור גם שיש צורך בטיטנים שונים
לדרגות השונות של אותו סוג סחורה.

ק. לוז:
לדעתי צריכה הנוספת לגרסא כאן בסוף
הסעיף, והסעיף יהיה מבוטח כדלהלן:

"לא הרגה הסוחר לשליחיו של המנהל, לפי דרישתם, טיטן
זיהוי שנמסר לו על-ידי המנהל, רואים אותו כאילו נמסר
בשעת מסירת הטיטן לידיו את הסחורה שלזיהויה נועד הטיטן,
ובלבד שיש נועד הטיטן לסחורות שונות רשאית המנהל לקבוע
כסחורה מכורה אותה סחורה סביביהן מסכות המס עליה הוא
הגבוה ביותר, אלא אם כן יוכיח כי השתמש בטיטן לטיטון
סחורה מסוימת, או יתן טעם להבנות דעתו של המנהל להיעדרו
של הטיטן."

ד"ר קיטרנו: אפשר לקבל הצעה זו.

היו"ר י. בור:
אם מטכיתים לכוונת הסעיף למצווע שימוש
לדעה על-ידי המוסד, צריך לתת לו את כל
האפשרות ליהנות מהמספק, ונאמת האפשרויות הללו היא דיבוי סימני זיהוי.

טעיף 10 - תיקון טעיף 16 (היו"ר קורא את הסעיף)

(היו"ר קורא את דברי ההסבר לטעיף זה)

ח. רובין:
אני סבור כי גם הסעיף הקודם היה די חסור,
וחושבני כי התיקון בא עוד להחמירו. רצוני
לחזור דעתי על הסעיף הקודם וגם על התיקונים.

לפי החוק אפשר לתפורט את הסחורה למסך
3 חדשים - דעתה מציעים להגדיל את התקופה ל- 6 חדשים - ואחר תקופה
זו להחזירה אם התפיסה לא היתה מוצדקת, ללא כל חובת תשלום פיצויים.
אם המטלה רוצה בהרחבה כה מרחיקה-לכה של סוכנותיה, עליה גם לשאת
באחריות במקרה שייגרמו נזקים לאדם. אני מציע לכן להעניק לבעל
הסחורה זכות לפיצויים במקרה שהתפיסה היתה בלתי מוצדקת ובנובה.

גור

ועדת הכספים
10.5.54

ה. יובל

אני סבור כי הוראת סעיף 10(ב) לפיה רשמי המבחל להקפיד את הסדרה בידי המחזיק, היא הסדרה ביותר. נניח כי הסדרה ביזוקה בחוסר המחזיק - כיצד הוא יוכל להוכיח שהסדרה ביזוקה שלא באשמתו? לא יוכל להוכיח את המוטל עליו לפי סעיף 10(ג).

מה פירוט "עבירה על-פי חוק זה" זהו ביטוח שאינו מתקבל על דעת.

אני סבור כי אם כבר קבלים את הפרשנות שהמבחל רשמי לתקוט את הסדרה, עליו להעבירה לתקוט בחר ולא להקפידה או להחזיקה בידי בעליה. כמו-כן יש לתת לתקוט אפשרות לערער על עצם התפילה, ולא לתכן כי יהיה עליו לאכות 3 או 6 חודשים עד לידיעה אם יביטו הביטוח בגדו עם לאו.

אני מסכם את הצעותי :

(א) סתם פיצויים במקרה של תפילה בלתי מוצדקת, גם כאשר הפעולה נעשתה בתום-לב;

(ב) לא להביט שום פיצויים בחוק הנוכחי;

(ג) לא להקפיד את הסדרה במקום.

(ד) יחד עם התפילה לתת עליה צו בכתב עם פירוט הנימוקים שהביאו לחשד, וכן סתם אפשרות של יזעור, לאו דווקא לבית-משפט ולא באינטסטציה חזרה. אני מוכן לומר הצעה בלתי-מגבילה.

י. ברנ:
אני סבור כי הסעיף הזה בכללותו, גם הסעיף הקיים וגם ההיקשרים, צריכים שינוי יסודי.

החוק נוסף: "כי שמועין לכך בכתב על-ידי המבחל", זאת מוסרת לכל פקיד בכל דרגה, כל פקיד וכל המלמד, רשמים לפעול בתוקף סעיף זה. הם רשמים לעשות כל זאת בלי כל קשר עם עבירה או חשד של עבירה, אלא רק אם הם מוכנים שהיה זה חשד להבטיח את ביצועו של החוק או למנוע עבירה, והרי בנדרים שמו יתפטרו את הסדרה לא תיעשה בה עבירה.

כל פקיד רשמי להיכנס לכל מקום ולערוך חיפוש - האם גם בניירות? הוא רשמי לחיפוש כל בנייה וליצור יסוד להביט כי נעברה בה עבירה, או כל דבר העשוי לאקל על גילוי עבירה, זאת מוסרת: גם במקרה שרשמים לערוך בדיקה כללית, סעיף זה נותן אפשרות וטכניות בלתי מוגבלות לא לקצין מסוים, לז' לטופס אלא לכל אדם, לכל פקיד. לפי סעיף זה אפשר לקחת מידע הכללית הובחה, כדי שלא תיעשה עבירה בעתיד, והם הדבר לא נעשה עד כה. הרי זה רק הודות לחסדם של שלטונות מס המכונים, אבל לפי החוק מותר להם לעשות כן.

אשר שנתפסה הסדרה, רשמי המבחל להקפיד את בידי המחזיק; בלי לשאול אותו ולקבל את הסכמתו ומבלי לתת לו אפשרות לערער על כך. לאחר שהוקמה הסדרה, "הייב זהו להמשיכה לפי דרישת המבחל; לא עשה כן, או המשיכה כשהיא ביזוקה, ייחשב העבירה על חוק זה, אם לא הוכיח שהסדרה נעלמה או ביזוקה מפילות שלא הייתה לו שליטה עליהן". כירוש הדבר האם הייתה הובחה בעתה, הרי אותו אדם שהמבחל הטיל עליו חובה, מבלי לשאול אותו ומבלי סתן ערבות, לשמור על סדרה, יהיה חייב בדין יצד עבירה כללית. האם זו השליטה הבהוגה במדינת? האם פקיד ייחשב חייב להמשיך בעבירה כללית? מדוע לא יהיה דינו של המבחל המשיך בעבירה ייבורי?

מד.

לפי סעיף קטן (ה) אפשר לתפוס את הסחורה למסך 6 חדשים, ולאחר תקופה זו להחזירה בצירוף התבצלות. הרי הדבר מוסר כי לאזרח צפויה סכנה כתפדת כי רכוסו ייתפס למסך סחצית השנה, ואחר-כך יחזירוהו לו בטענה כי נפלה כטן טעות. כאן דובר על שינויים בשער וערך המכבוע לטובת האוצר, ופה יעטה האזרח בטחורה כזו לאחר 6 חדשים? מי יהיה אחראי לה אם ערכה ירד? יש טעם להחזיק סחורה במסך 6 חדשים אם היא נתפסה בקטר לעבירה מסויימת, אבל כיצד אפשר להחזיק סחורה במסך 6 חדשים רק כדי לרמות אם מישהו יעבור בה עבירה, או שהיא בעקפיתין יכולה להביא לידי גילוי של עבירה? וכל זאת ללא כל פיצוי, ללא כל טחריות עבור בזק שנגרם עקב ההחזקה.

אני מציע בטעמיהם מלה תיקונים טרחיקי

לכת.

היו"ר י. גורלי:

חבר-הכנסת בדר יודע בעצמו כי היתה הגזמה בדבריו. את האוּק יש לבחון לאור הנסיון והפרקטיקה, ולו היה באמת המצב, כפי שתאר אותן לנו כאן חבר-הכנסת בדר, הרי היתה קפה במרץ זעקה גדולה מאוד. חבר-הכנסת בדר לא הסתייע באף דוגמה אחת, הוא לא הרגה לנו על אף מקרה בולט לפיו היתה התעללות בתוקף סעיף זה.

חבר-הכנסת בדר אמר כאן כי כל מקיד בכל דרגה ראשי לפעול לפי סעיף זה. אך האוצר הוא האחראי על ביצוע חוק זה, אבל כיוון שהוא אינו יכול לעשות הכל בעצמו הוא מסתייע בעוזרים, וכך מוכרחים לראות את פני הדברים.

אני מחשיב את ההקדמה למבוע שימט לרעה, מפילו שלא בכורונה תחילה, ואני גם מעריך את הרגישות - לא בצורה שבאה לידי ביטוי בחלק מדבריו של חבר-הכנסת בדר - למבוע עוול כלפי האזרחים, ותפקידה של ועדת הכספים לא רק להגן על האזרחים - ובוודאי טזו חובתה - אלא גם להגן על האוצר וקופת המדינה. סעיף זה מכרוּן בגד שיטוט לרעה. אפשר לומר כי הוא חריף מדי ולהציע בו תיקונים, אבל מכאן ועד הצגתו בצורה של חבר-הכנסת בדר - הפרחק הוא רב. הענין הזה מטול לקופה. אך האוצר הפקיד בידו המחזיק קופה והוא טולח אדם לבדוק את קופתו. כך יש לגשת לענין.

אם הסעיף מנוסח באופן המסאיר מקום לסרירות לב יש לתקן אותו, אבל להסאיר בו פרצות של שימוש לרעה מצד מחזיק הסחורה, מוכרחים להתקין שיטה שתגן על שני הצדדים כאחד.

ד"ר קיסרוב:

רצוני רק להדגיש כי חבר-הכנסת בדר לא התנגד לנוסח סעיף זה בעת הדיון במליאה על חוק זה. ההתקפה העיקרית היתה בגד החוק המקורי שנתקבל בכנסת. סעיף זה היה קיים, ולא אירעו מקרים שהוזכרו כאן.

לעצם ההצעות. אם נקבל פרינציפ סבד בגד עם התפיטה צריכה גם להיות חובה לסלם פיצויים - לא נוכל לפעול כלל בגילוי עבירות.

ח. רובין:

ומה התשובה לנדט שסחורתו נתפסה בטעות?

ד"ר קיסרוב:

סעיף זה קיים כבר שנתיים, וגם באוּק טט בלו על צמיגים, שארועדה זן שיפלה בו, הוכנס סעיף בנוסח זה ועדת הכספים הסכימה לנוסח זה. אנו מציעים עתה להטרין את התקופה ל-6 חדשים כצלון שהמנגבון הקיים אינו יכול להטטיק להסלים את האקירה בפרק זמן יותר קצר.

גד.

ט. גפני: המלים "לפוע עבירה בעתיד" כתייחסות לטעיף קטן (1) המאפיין להיכנס למקום ולבדוק אם הסחורה נושאת את הסימן של מס הסחורות. בלי טעיף זה לא יהיה המקום רשמי להכנס לחנות ולרמות גם שולח המס על הסחורות.

מתי אפשר לתפוס סחורה? כאשר יש יסוד להניח כי ביבירה עבירה. טוהרו להיות יסוד זה; הוא אינו יכול לתפוס את הסחורה מתוך טרירות לב. צריך להוכיח כי היה יסוד, כי נכנסו לחנות וראו בה סחורה שאינה נושאת את המס הסחורות. לפי החוק הקיים, כאשר תפסו סחורה כזו, היה צורך לקחת סידי העברייני ולסיטה במחסנים. הנסיון הוכיח כי ביצוע דבר זה נתקל בקשיים, וקודם כל בקטי העברה. אנו טבורי כי הקפאת הסחורה בידל המוזיק תקל עלינו וגם על בעל הסחורה, ותמנע טלטולים טקוים למקום.

בענין שטת הודטים יש החמרה, אבל זה אינו אומר כי בכל המקרים תוחזק הסחורה למסך 6 חודשים. רק במקרים מסובכים הדורשים חקירה פטוטכת ועדויות, אנו מבקשים כי תינתן לנו הפטרות להטטיך בחקירה.

י. בדר: טעיף קטן (ג) פותח פתח להרשעת אדם בלי הוכחה; הוא הופך את הקערה על פיה ומטיל על הנאסם חובת הוכחה כי הוא לא נאסם, הוכחה כי הסחורה לא ניזוקה מסיבה שאין לו שליטה עליה; אם לא הוכיח זאת - הוא ייאסם בעבירה פלילית, וזה מטיל עליו כחם מוטרי. לסיטה זו אני מתנגד, כי אני חושב שהיא פסולה מעיקרה.

יו"ר הוועדה שאל אותי אם שמעתי על מקרים של נאסוס חריף בטעיף זה. אני נוטה לחשוב כי השתמשו בטעיף זה במטרת התקבלת על הדעת, אבל זה אינו על ההעיה כיצד צריך לבסח את החוק. החוקים נכתבים לאו דוקא עבור מטסלה זו, אלא גם למטסלות הבאות, ולכן אני נגד קיצוניות בחוקים, בגלל העובדה כי יש אסון במטסלה הנוכחית.

ח. רובינ: אני מציע לבאי-כח המטסלה לברר שנית את הטעיף לאור תרכיהם ולאור הדברים שנטעו כגון. לא שמעתי על סימוט לרעה בטעיף זה, אבל זה אינו אומר כי הטעיף, בניסוחו הקיים, הוא טעיף חריף. טעיף זה יכול גם להיות מנוצל לרעה מבחינה פוליטית. פקח של מחלקת מס סחורות יכול לבוא למרכז של מפלגה פוליטית ולהחריח ביירות בלי צו של סופט.

אני הייתי רואה בטחון בכך, לו היתה חובה של תשלום פיצויים לאו דוקא על הפקיד, אלא על הסדינה. זה היה מחייב שיקול יתר. אני סוכן להציע כי יאסר, שפעולה מסוג זה תהיה טעונה איסור של סופט תוך שבוע ימים.

גם המושג "תפילה אינו מוסבר בחוק. מה קורה אם הסחורה שנתפסה נשברה בדרך? האם יש אחריות לכך? צריך לענות על בעיות מסוג זה. אני גם טבור שיש להפריד את טעיף 16 (א) (1) מיתר הטעיפים, כדי להפריד בין "כניטה" ל"תפילה".

אני שומר לי את הזכות להציע הצעות אחר טמרה את הצעות המטסלה.

היו"ר י. גורי: מבקש את נציגי משרד המטפטים להכין למחר רשימה של התיקונים הנוטפים שאינם סופיעים בהצעת התיקון לחוק, וכן הצעות לבוסח מתוקן של הטעיפים שעליהם התקיים דיון.

הישיבה בעולה.